

Beftagelsen af Lovforslaget og ved den Tilvæxt i Udgiften, der vil fremkomme i en nær Fremtid, naar Mindretallets Henstilling om snart at skride til Befæftningen af Kjøbenhavn mod Landfiden bliver vedtagen, at disse store Udgiftsbeløb — dette vil Mindretallet erkjende Rigtigheden af — blive delvis dækkede ved en overordentlig Skat, eller, som det er udtrykt, ved Tilveiebringelsen af overordentlige Indtægter. Det forekommer mig, at man, naar man ser hen til de disponible Midler, Statskassen for Liden raader over, meget rolig kan lade det Spørgsmaal, paa hvilken Maade det Manglende skal Tilveiebringes, ligge til en Tid, hvor det maatte vise sig, at Statskassens disponible Midler ikke lenger vare tilstrækkelige. Min Betragtning er med Hensyn til Indkomstskatten i Almindelighed den, at den er et meget brugeligt Middel til at fylde Statskassen paa en Tid, hvor man haardt trænger til Penge og ikke behøver at være altfor nøierevgenende med, paa hvilken Maade Skattebyrden bliver fordelt. Jeg erkjender altsaa en saadan Skat for at være meget brugelig som overordentlig Skat; men for Liden forekommer det mig, at der ikke er nogensomhelst Grund til at søge en Forpølgelse af Statens Indtægter, hverken ved Indførelsen af nogen ny ordentlig eller nogen ny overordentlig Skat. Jeg anser det ikke for at være forsvarligt at fordre nye Skatter af Skatteyderne, saalænge de tilstedeværende Skatter ere fuldt tilstrækkelige til at dække Udgifterne, og saalænge Indtægterne i Forbindelse med de øvrige disponible Midler ere fuldt tilstrækkelige til at dække endogsaa meget vidtgaende overordentlige Udgifter.

Sad: Jeg har for mit Bedkommende aldeles ikke i Sinde at komme ind paa det Spørgsmaal, som dog egentlig maa siges at være Hovedspørgsmaalet i Dag, nemlig Spørgsmaalet om de militære Foranstaltninger, de Foranstaltninger til Rigets Opretholdelse, som ere Gjenstand for denne Lov, dels fordi jeg erkjender, at der er Kræfter i Udvalget, som i en ganske anden Grad formaa at være veilevende for Thinget i saa Henseende end jeg, og dels fordi jeg ogsaa, forsaavidt jeg har dannet mig en Mening herom, kan være fuldstændig tilfreds med den Udtalelse, som Mindretallets ærede Ordfører i Dag har givet paa vore Begne. Naar jeg derfor har bedt om Ordet, er det, fordi jeg gjerne paa egne og Medforslagsstilleres Begne vil begrunde det Ændringsforslag, som vi have stillet under Nr. 8 med Hensyn til Tilveiebringelsen af Midler til at dække en Del af de Udgifter, som kræves. Det er vor Betragtning af hele den finansielle Stilling, der gjør sig gjældende gennem dette Ændringsforslag; vi mene, at det har været rigtigt at klare for os selv, hvor store Udgifter der i det Hele taget kunde antages ikke alene i Dag at være til Af-

stemning, men ogsaa hvor store Udgifter der paa en Maade kunde siges at ligge bagved dette Lovforslag. Vi kunne ikke erkjende, at en Beregning som den, der i Dag er opstillet af den ærede Ordfører for Flertallet, er rigtig. Hvis de Forslag, der i Dag foreligge fra Mindretallets Side, vedtages, vil ligefrem derved den Beregning, som den ærede Ordfører kom med, være fuldstaet. Der er ikke Tale om 115 Millioner Kroner eller om et Læl, som kommer dette nær. Der er kun Tale om et Læl, som kan variere mellem 60 og 80 Millioner Kroner. Det er mellem disse to Læl, at det, som i Dag foreligger, og det, der ligger bagved, varierer. Nu er altsaa Spørgsmaalet dette: naar man skal tilveiebringe en Sum, som mindst er 60 Millioner Kroner og høist 80 Millioner Kroner, hvorledes maa man da stille sig overfor hele den finansielle Status? Jeg skal i saa Henseende først minde om, at denne Sum af fra 60—80 Millioner maaske kunde, naar den nævnes, synes mange ærede Medlemmer meget affkrækkende; men jeg vil dog i saa Henseende tillade mig at udtale, at den dog ikke er mere affkrækkende, end at den, naar vi se paa vort Budget, kun svarer til to Mars Udgift; den er ikke mere affkrækkende, naar vi se paa de 25 Mar, vi have oplevet, og i hvilke vi have haft Friheden, end at vi i dette Lidsrum foruden de indirekte Byrder, som denne Slægt har maattet bære netop til Krigsudgifter, have maattet bære denne Sum to Gange, og dog have vi kunnet ført Udviklingen saa vidt fremad ogsaa i økonomisk Henseende, som vi have gjort, og som maaske er større, end den nogensinde har været der eller andet Steds. Summen 60—80 Millioner er derfor ikke større, end at Landet, naar Forholdene ikke vende sig aldeles, meget let kan bære den. Men fordi Landet meget vel kan bære denne Udgift, naar der derigjennem kan opnaas Noget, som kan anses for at være af Betydning for Landets Forsvar, er det ikke sagt, at det er forsvarligt at tage Summen alene af de tilstedeværende Midler. Det er dette Standpunkt, hvorpaa vi altsaa staa, at vi ikke mene, at det kan være forsvarligt alene at tage dem af de tilstedeværende Midler. Vel er det saa, at vi i Diebliffet have en stor Kassebeholdning, over 20 Mill. Kr., vel er det saa, at vi i de senere Aaringer have haft et meget betydeligt Overskud paa vore Statsudgifter, naar vi regne Omsetningerne fra, et Overskud, som udgjør omtrent 30 Millioner Kr. Vel forholder dette sig saaledes, og skjøndt der derfor fornuftigvis ikke kan være Tale om, naar det har Betydning, at vi saavidt mulig lomne til Forsvarsforanstaltninger, da at betinge deres Begyndelse af, at vi skaffe Midler tilveie, saa tro vi dog ved Siden deraf, at det er forsvarligt, at der skaffes Midler til deres Fortsættelse og til deres Tilendebringelse. Vi gjøre dette, fordi der er andre Formaal, som vi efter vor Opfattelse fornuft-